Завещание (то) 1) това кое то прави който е завещава. 2) Заповѣдь, порѣчвение, нарѣждание. 3) Духовно; словесен или писмен акт, в случай на смъртъ, как да стане имуществото на някого. Направил си завещание умрял без завещание

Завещавам гл. св. от завещавам.

Завѣя, гл. св. от завѣвам. 1) Дигам го вѣтър и го унеся. Буйни вѣтрове, та ми думи завѣя пс. 2) Затрупа с сняг или с пясък: Завѣяла го бурата.

Загавкувам. в. Задрямкувам.

Загавликвам, гл. дл. -увам, залъгвам, с други думи отклонявам от главний предмет: едни да го загавликват, а други да си вършат работата, да го правят

Загадвам, 1) в. Загатвам. що знаят и що загадват. Л. Д. 1874 г. 120. 2) начевам да гадя, мъмра, псувам

Загадя, гл. св. начна да гадя, почна мъмря, псувам.

Загаждам, гл. дл. в. приговарям: да нареждат и загаждат. Л. Д. 1869 г. 157.

Загазвам, -увам. гл. дл. 1) начевам да газя, 2) влъзвам в безизходно положение. Та загази Дунав без бродове, та загази,веке не излезе. пс. 9-10 г. 98. Загазил съм хайде напрѣдъ. Гр. Кв. 3) напрѣвам, отклонявам се, отстранявам се: Опашки тъ звѣзди, обикалят около слънцето, сравнени само че загазвят много на далеч от него. Л. Д. 1872 г. 107.

Загазване (то) от загазвам.

Загази гл. св. от загазвам.

Загазвам, в. Загакнувам.

Загакване (то) от загакнувам.

Загакнувам, гл. дл. 1) помнувам нѣщо тъмно. Казвам нѣщо загатливо, подмятам. рус. намѣкавам. той токо е загакнува, а не казва ясно.

Загакния гл. св. от загакнувам.

Загатвам. гл. дл. 1) начевам да гатя, да гадя. 2) замислвам.

Загатя, гл. св. от загатвам 1) начна да гатя, да гадя. 2) замислю: Загатих тайно замислих до единъ друга дѣвойка 4. 323. 3) Загатва. Закон булка заваля, затъмнява/ет/ се/ Загатя, пос.

Загабям, от загябям, в. Загубвам: Очи народ посно загабя довѣрието в'ситата си... Л. Д. 1872 г. 180.